

Sabine Bohlmannová

Dívka jménem

Willow

ŠUSTĚNÍ KŘÍDEL

C PRESS

Dívka jménem Willow

Šustění křídel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Sabine Bohlmannová
Dívka jménem Willow: Šustění křídel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Sabine Bohlmannová

Dívka jménem
Willow
ŠUSTĚNÍ KŘÍDEL

Sabine Bohmannová

Dívka jménem
Willow
ŠUSTĚNÍ KŘÍDEL

 P R E S S

*Pro všechny malé
zachránce světa*

Pozorně se dívej,
pozorně poslouvej!
Jen ten, kdo se dívá,
jen ten, kdo poslouchá,
jen ten, kdo věří,
jen ten, kdo sní,
jen ten je může zablédnout –
jak se v trávě schovávají,
v listí odpočívají.
Ve větru vlají,
mezi kořeny či v mechu lelkují.
Jsou ti tak blízko,
a jsou tu jen pro tebe!

Až ochranu budeš potřebovat,
zavolej si mech.

Ovine se kolem tebe jako kabát,
nenajde tě celý svět.

Jestli máš nějaké tajemství,
nemusíš se trápit.

Udrží jej v tajnosti,
můžeš mu jej prozradit.

Mech tě ochrání a pevně obejmě,
v mechové síti je každé trápení
lhostejné.

„Hú, hú, hú,“ udělala sova.

Willow vzhlédla. To bylo znamení. Podívala se na Rufuse, svou lišku, foukla směrem k devíti svíčkám, které byly zapíchnuté do malého dortu, a zaradovala se, když kouzlem vzplanuly.

„Vždycky jsem chtěla umět zapálit svíčky fouknutím!“ smála se a nasadila si na hlavu jeden ze čtyř květinových věnců, které ležely na pařezu. Poté se ještě jednou rozhlédla. Barevné girlandy lemovaly zahrádku před čarodějným domkem. Byly natažené ze stromu na strom a mezi nimi zářily lampióny. Sice bylo venku ještě světlo, ale v hustém lese nemůže pár světýlek uškodit. Malý stůl z prken byl slavnostně prostřen a lemovaly jej pařízky místo židlí. Limonáda z lesních plodů, ovocné špízy, muffiny ve tvaru muchomůrek a další dobroty byly také připraveny. Na každém čtvrtém pařízku byl upevněn bílý balonek.

„Chybí ještě něco, Rufusi?“ zeptala se Willow lišky, která seděla v trávě vedle ní. I Rufus se rozhlédl. Vypadal velmi spokojeně. „Tak tedy dobře. Jsme připraveni!“ Rufus měl kolem krku malý květinový věneček. Srst se mu leskla, jako by ji měl zrovna učesanou. Willow

zaklonila hlavu. Uslyšela šustění ve větvích nad sebou. Jolanda, Valentýnina sova, přilétla dvěma ladnými mávnutími křídel na mýtinku a posadila se na větev. Zamrkala na Willow svýma velkýma očima.

„Už jdou?“ zeptala se Willow sovy, která na ni opět zamrkala.

Pak už se vzduchem neslo chichotání a Willow konečně spatřila své tři kamarádky. Valentýna a Markéta vedly malou Lotti, která měla oči zavázané šátkem. Willow poskočilo srdce. Na mýtinu přihopsala také veverka. Byl to Drobek. Přicupital k Rufusovi a láskyplně k němu přitiskl nosík.

Markéta položila svou želvu Kehalu na zem, a ta se pak pomalu uvelebila na kameni. I ona měla na krunýři maličký věneček.

„3, 2, 1,“ odpočítávala Markéta a Valentýna mezitím odvázála Lotti šátek z očí.

„Hodně štěstí, zdraví, hodně štěstí, zdraví, hodně štěstí, milá Lotti, hodně štěstí, zdraví!“ zpívaly dívky sborově. Poté začaly tleskat, pevně Lotti objaly a poskakoaly radostí.

„*Všechno nejlepší k narozeninám, drahá Lotti!*“ pronesla Willow slavnostně a gesty ji zvala ke stolu.

Lottiiny tváře se leskly nadšením. „Ach, jak je to všechno krásné!“ zvolala a se zářícíma očima si kamarádky prohlížela.

„Ty jsi krásná!“ smála
se Valentýna během
toho, co oslavenkyni
na hlavu nasazovala kvě-
tinový věneček.

„Jsme květinoví elfové,“
smála se Markéta. Třetí
věnec si položila na svou
čepici s bobříma ušima,
bez které nevycházela
z domu.

„Musíš sfouknout svíčky,“ šeptala Valentýna.

„Ach ne, zrovna mi dalo tolik práce je fouknutím zapálit!“ pokoušela se Willow o uražený výraz.

„Ty už dokážeš zapálit svíčky dechem?“ zeptala se Valentýna udiveně. Willow pyšně přikývla. „Cvičila jsem to opravdu dlouho a konečně jsem to zvládla.“

Lotti se uchechtla a poté zavřela oči. Zhluboka se nadechla a sfoukla všech devět svíček.

„Devět na jeden nádech!“ zvolaly dívky a nadšeně tleskaly.

Lotti otevřela oči a přejela kamarádky přísným pohledem. „Že vy jste taky foukaly!“

Valentýna, Markéta a Willow prudce zavrtěly hlavami.

„My?“ zeptala se Markéta s nevinným výrazem.

„Nikdy!“ potvrdila to Willow.

„My foukat vůbec neumíme!“ dodala Valentýna. Pak všechny tři vyprskly smíchy a Lotti se přidala.

„Přála sis vůbec něco?“ chtěla vědět Willow, jakmile zase popadla dech.

„Jasně, na své narozeniny si přece přání ujít nenechám.“

„Teď je čas na dárky,“ vytáhla Markéta balíček z kabelky. I Willow a Valentýna položily před Lotti dárky.

„Miluju dárky!“ zvolala Lotti, „A miluju mít narozeniny!“

„Tak už je otevři!“ popoháněla ji Markéta netrpělivě a kvíkala radostí.

„Ty kvíkáš jako prasátko,“ smála se Willow.

„Když už, tak jako malé divoké prasátko, prosím pěkně!“ odvětila Markéta a zakvíkala ještě jednou. „Vy nekvíkáte, když jste z něčeho nadšené? Já v tu chvíli nemůžu jinak.“

„Pospěš si s těmi dárky, Lotti, jinak to kvíkání nikdy neskončí,“ hihňala se Valentýna.

Lotti se nenechala dvakrát prosit. První otevřela balíček od Markéty. Než se stihla vůbec podívat, co je uvnitř, Markéta už nadšeně vysvětlovala: „Bez jakýchkoliv kouzel. Ruční výroba. Je to bunda, kterou jsem ušila ze starého svetru po mých bratrech. Nahoře na kapuci, vidíš, tady,“ vytrhla Lotti červenou látku z ruky a roztáhla ji, „tam jsem přišila uši. Budeš v ní vypadat strašně roztomile. Jako malá veverka. A když už jsme u veverek. Vpředu je kapsa, kam se vejde Drobek a může se v ní hezky uvelebit.“

Lotti zářila. „Ta je neuvěřitelně hezká, Markéto, děkuji. A tak mě koucká.“

„To je tím, že byla stotisíckrát praná a nosilo ji mých pět bratrů.“

Lotti si bundu hned oblékla. Drobek na ni vyskočil a zmizel

v pohodlné kapse. Pak si nasadila kapuci. „Markéto, ta je nááááádherná!“ udělala otočku radostí.

„Taky si takovou přeju, až budu mít narozeniny, Markéto!“ řekla Willow.

„Já taky!“ zvolala Valentýna.

„Uvidíme, co bude v mých silách,“ ušklíbla se Markéta a byla pyšná, že se její dárek tak líbil.

Ve Valentýnině balíčku se schovávalo bílé soví pírkó na náhrdelníku z hnědých dřevěných a jantarových kórálků.

„Přišlo mi, že se hnědá hodí, když jsi vlastně element země,“ vysvětlila Valentýna. Lotti ji pevně objala. „Jolanda se na dárku samozřejmě podílela taky!“ ukázala Valentýna na sovu.

Lotti si vzala náhrdelník a pověsila si ho na krk.

„Děkuji, Jolando. Ty máš ta nejkrásnější pírká na světě. Doufám, že ti tohle teď při létání nebude chybět,“ zvolala směrem k sově.

„Blázníš?“ vytřeštila Valentýna oči.

„Přece bych Jolandě nevytrhla pírkó. Odpadlo jí samo od sebe.“

„To je mi přece jasné!“ hladila Lotti láskyplně peříčko.

„Ten náhrdelník ti náramně sluší a perfektně se hodí k amuletu.“

Každá z dívek nosila kolem krku zavěšený amulet na kožené šňůrce. Willow amulety tenkrát našla v truhle ve starém čarodějném domku, kde je pro ně schovala zesnulá teta Alwina.

„Pravda. Vážně moc hezké!“

Od Willow dostala Lotti zarámovanou kresbu Drobka.

„To je neuvěřitelné! Vypadá úplně jako opravdový. Jako by chtěl z toho papíru vyskočit!“ žasla.

„Nakreslit Drobka nebylo vůbec lehké. Pořád sebou mrskal, ale myslím, že se mi to povedlo i tak,“ prohlížela si Willow svou kresbu.

„Je to nádherný obrázek! Chtěla bych umět tak hezky kreslit jako ty, Willow!“ povzdechla si Lotti.

„A já bych zase chtěla umět tak hezky tančit jako ty,“ smála se Willow, protože už si několikrát povídaly o tom, že by každá z nich chtěla umět to, co ovládá zrovna ta druhá.

„Nebo tak dobře vyprávět příběhy jako Valentýna...“

„Nebo tak dobře přeshívat staré oblečení

a dělat z něj nové jako Markéta,“ smály se Valentýna, Willow a Lotti.

„Mimochodem, zjistila jsem něco zajímavého!“ spustila Valentýna, když si ostatní dívky pochutnávaly na dortu, a vytáhla z kapsy sukně papírek s poznámkami. „Zamýšlely jste se někdy nad tím, kdy máme narozeniny?“ zeptala se a přejela očima z jedné na druhou. „Jasně. Lotti je má dnes, já prvního listopadu, Markéta dvacátého prvního června a ty, Valentýno, prvního května, ale to já přece všechno vím,“ ušklíbala se Willow.

„To teda! Zamýšlím se nad tím každý rok!“ hihňala se Markéta.

Valentýna obrátila oči v sloup. „Tak jsem to nemyslela. Víte, že jsou naše narozeniny speciální dny?“

„Narozeniny jsou přece pro každého speciálním dnem, Valentýno!“

Valentýna si povzdechla. „Někdy je lehčí vysvětlit mému čtyřletému bratrovi, jak funguje fotosyntéza, než to, jak má používat zubní kartáček.“

„Dobře, posloucháme!“ řekla Willow a nasadila soustředěný výraz.

Valentýna se zhluboka nadechla, jako by si nejdříve musela urovnat myšlenky, a pak spustila: „Dnes je prvního srpna. Čarodějky tento den nazývají Lughnasad, což je den, kdy nejvíce svítí slunce. Je to tedy období

mezi velkým letním slunovratem, který je dvacátého prvního června, což je co za den?“

„Markétiny narozeniny!“

„Správně. A než nastane podzimní rovnodennost, tedy dnešek, tak máš prvního listopadu narozeniny ty, Willow. Noc po Halloweenu. A já mám narozeniny prvního května, den po pálení čarodějnic.“

Kamarádky na ni hleděly s vykulenýma očima.

„Tak to mě vážně ještě nikdy nenapadlo. Narodily jsme se ve dny čarodějných rituálů.“

„Přesněji řečeno je čarodějných rituálů celkem osm. Jmenují se: Jule, Ostara, Beltain, Litha, Mabon, Imbolc a Samhain. A teď hádejte, kdo měl narozeniny v těch zbylých čtyřech dnech.“

„Naše tety a babičky?“ zeptala se překvapeně Willow, která už tušila odpověď.

„Naši čarodějníci předkové?“ přidala se Lotti, která už také pomalu začínala rozumět.

„Přesně tak!“ přikývla Valentýna pyšně.

„No to mě podrž,“ zašeptala Markéta.

„No teda!“

„Takže kdybychom si až do dneška nebyly jisté, jestli jsme opravdu čarodějky s magickou mocí po našich předcích, bylo by to teď jasné jako facka.“

„Všechno to prostě dává smysl. To, že ti tvoje teta Alwina odkázala tento les, čarodějný domek a svou

čarodějnou moc. Že tě čarodějná kniha Grimmoor navedla, abys nás hledala, a taky to, že jsme se nakonec našly. My čtyři. Čarodějky představující čtyři živly. Oheň, vodu, zemi a vzduch. Jako by nás naše tety a babičky navedly.“

„A nebo to byl osud, předurčení, nebo měsíc. Já věřím v to, že měsíc všechno řídí,“ přikývla Willow a vzhledla k nebi, na kterém byl měsíc vidět i teď za bílého dne.

„A nezapomeňme na naše magická zvířata,“ dodala Lotti.

Dívky se s láskyplnými výrazy otočily k zvířátkům vyhřívajícím se na sluníčku, které pronikalo mezi stromy.

„A na to, že jsme se díky tomu staly kamarádkami.“

„Vše dává smysl!“

„Ano, všechno to dává smysl!“

Dívky se na sebe podívaly. Chvilíčku bylo ticho. „Mimochodem, kde je vůbec Grimmoor?“ protrhla ticho Lotti.

Willow se praštila do čela. „Zapomněla jsem ji v domě. Chtěla slavit s námi! Ach jo, ta bude vážně smutná.“

„A uražená!“

„A bude se zlobit!“

„A víte, jak umí být Grimmoor uražená a nazlobená.“

„Co budeme dělat? Určitě s námi několik dní nepromluví.“

„Prostě budeme dělat, jako by moje oslava právě začala,“ navrhl Lotti tiše.

„Skvělý nápad, Lotti!“ pochválila ji Valentýna. „Takže všechno od začátku!“ zapálila znovu svíčky Willow a vydala se do domu pro Grimmoor, zatímco Valentýna Lotti zavazovala oči. Markéta zabalila dárky do roztrhaných papírů tak dobře, jak jen dovedla, a chichotajíc se rozběhla k Valentýně a Lotti do lesa, aby mohly znovu předvést svůj příchod.

Grimmoor byla starodávná čarodějná kniha. Obal měla z tmavě hnědé kůže a byl na něm vidět kruh, v němž se proplétaly čtyři spirály. V každém rohu měla další malý kruh, ve kterém byl symbol. Vlna, spirála, oheň a květina. Každý symbol znázorňoval jednu z dívek a její element. Willow byla oheň, Valentýna vzduch, Markéta voda a Lotti země.

Grimmoor tedy nebyla obyčejnou knihou. Byla to čarodějná kniha a také velmi paličatá. Listovala svými stránkami jen, když to považovala za správné. Nejdříve měla stránky prázdné, až pokud chtěla něco sdělit, objevila se na papíře písmenka.

Jakmile vyšla Willow s Grimmoor ze dveří, předvedly dívky narozeninový rituál od začátku. Tentokrát ale o něco rychleji. Vypadalo to jako zrychlený film. Jakmile dojedly poslední drobeček dortu, kniha se otevřela a psala: *„To si ze mě děláte lepenky!“*

„Říká se šoufky,“ opravila knihu Valentýna.

„Nebo legraci,“ dodala Markéta.

„Ve světě knih se říká lepenky – je to odvozeno od slova lepenka, což je moučná hmota, kterou knihari používají ke slepování listů papíru a pergamenu. Postup známý již v egyptské antice,“ napsala kniha.

Dívky se na sebe provinile podívaly, ale zároveň se nedokázaly ubránit smíchu.

„To nás mrzí, Grimmoor. Byly jsme příliš vzrušené.“

„Není nic horšího než být zapomenutá,“ napsala kniha dlouhými uraženými písmeny.

„Ach, lepenko, my bychom na tebe nikdy nezapomněly. Kdybychom na tebe zapomněly, tak bychom si na tebe ani teď nevzpomněly. Myslely jsme na tebe prostě jen o trošku později.“

„Ano, zapomněly jsme na tebe jen trošku.“

„Jenom malinko.“

Kniha se nadmula, jako by si povzdechla.

„Nebud' našťavaná, nejmilejší Grimmoor!“ zasténala Lotti a šla knihu obejmout. „Mám přece dneska

narozeniny, takže nemůžeš být našťvaná, protože to je to poslední, co bych si na narozeniny přála.“

„Jestli někdo dokáže Grimmoor přesvědčit, tak Lotti,“ zašeptala Markéta Valentýně a Willow.

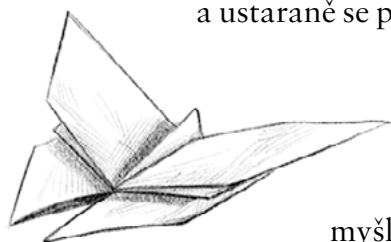
Kniha vypadala, že si to promýšlí. Pak se našťvaná pís-
menka proměnila v nádherný radostný krasopis. Psala:
„Všechno nejlepší k narozeninám, malá čarodějko Lottiko.“

Lotti se usmála od ucha k uchu. Valentýna, Willow
a Markéta si oddechly.

Pak si Grimmoor vytrhla stránku. Papír se složil
do tvaru motýla a vzlétl do výšky.

Dívky list soustředěně pozorovaly, až zmizel za koru-
nou stromu.

„Díky, Grimmoor, nádherný dárek,“ řekla Lotti
a ustaraně se podívala do místa, kde nyní chy-
běla knize stránka.

*„To nestojí za řeč. Ta do-
roste!“* psala Grimmoor,
jako by uměla číst Lottiiny
myšlenky.

Lotti se radostně obrátila na své kama-
rádky. Najednou sebou škubla. „Co to bylo?“ zeptala
se a chytila se za uši.

„Co myslíš?“ odvětila Willow a rozhlédla se. „Nic
jsem neviděla.“

„Já taky ne,“ řekla Valentýna a i Markéta vrtěla hlavou.

Lotti sebou opět škubla. „Tohle. Ten zvuk!“

„To nic není!“

„Slyšíš strašidla,“ hihňala se Markéta.

„Pojďme si radši pustit hudbu a zatancovat si,“ zvolala Valentýna, luskla prsty a starý gramofon, který ležel na dřevěném stolku, začal vyhrávat.

Lotti se ještě jednou ohlédla směrem, ze kterého ten podivný zvuk šel. Pak zavrtěla hlavou a zavěsila se do Willow, která ji vyzývala k tanci.

Když se lesem line smích,
někdy hlučný, někdy tichý,
stojí za tím malé kamínky.

Nemají ruce,
nemají nohy.
A když chtějí,
tak se kutálejí.

Vyskočí až do koruny stromu,
nebo v kůře zmizí.

A tak se měj na pozoru,
nikdy nevíš, kde se zase zjeví.

Setmělo se. Lampiony se větru lehce pohupovaly sem a tam. Dívky si lebedily v měkkém mechu a pozorovaly hvězdy, které zářily na nebi a problikávaly skrz koruny stromů.

Rufus si položil hlavu Willow na klín a zavřel oči. Kehala se schovala do krunýře, ze kterého se pak ozývalo tiché pochrapování. Drobek ležel schoulený v Lottiině kapse a spal, Valentýnina sova seděla na větvi a užívala si moment ticha.

„Padá hvězda!“ zvolaly dívky zničehonic a okamžitě zavřely oči, aby si mohly něco přát.

Willow si zívla. „Měly bychom jít domů,“ řekla tiše a narovнала se. Rufus zvedl hlavu. Willow ho hladila po jemné srsti.

I ostatní dívky pomalu vstávaly.

Markéta se zrovna natáhla pro špinavé talíře, které ležely na stole, ale v tom ji Willow zarazila: „Markéto, jak uklízí ze stolu čarodějky?“

Markéta se plácla do čela. „Ježišmarjá, já se to snad nikdy nenaučím!“ Pak natáhla ruce nad nádobí a šeptala:

*„Všechno ať je prázdné,
co doted' plné bylo.
Všechno ať je lehké,
jako ptačí pírkó.
Pak ať se vznese do vzduchu,
až udělá sova třikrát húhúhú.“*

Jolanda třikrát zahoukala: „Hú, hú, hú.“

Talíře se ze stolu opatrně zvedly a prosvištěly směrem k čarodějnému domku.

„Ne, Markéto, nejdřív musíš...“ zavolala Valentýna, ale v polovině věty se zarazila. Talíře narazily do zavřených dveří a roztrhly se na nespočet střepů. „... otevřít dveře,“ dokončila větu Valentýna.

„Ach jo, co teď s tím...?“ zvolala Markéta.

„To nevadí, Markéto, to máme hned!“ přistoupila Lotti ke střepům.

*„To, co je rozbité,
ať zase se spojí.*

*Kousek po kousku,
část po části.*

*Zahojte jizvy, zaclejte trhliny,
ať zbyde celý kus, jeden jediný.“*

Střepy se sesbíraly, roztřídily a spojily se v talíře, tak, jak byly ještě před chvilkou.

„Umět kouzlit je ohromně praktické,“ zahihňala se Markéta.

„Člověk musí jen vědět, jak kouzlit správně, Markéto,“ dodala Willow.

„A vždy otevřít dveře, když jimi chce poslat nádobí,“ smála se Valentýna.

Lotti sebou zase trhla.

„Co je s tebou, Lotti?“ zeptala se Willow ustaraně.

„Já nevím. Asi mám něco v uchu.“

„Určitě blechu. Protože jsi šťastná jako blecha,“ šťouchla Valentýna láskyplně do oslavenkyně.

Pak si dívky sbalily věci a vydaly se na cestu domů.

Lotti se celou cestu zastavovala. Šla s očima na štopkách. Někdy se zakoukala sem, někdy tam.

„Lotti, vypadáš, jako bys viděla strašidlo!“ prohlížela si ji zkoumavě Markéta.

„Tady šeptá jen les a ten už znáš, ne?“

Lotti znepokojeně přikývla. Znovu se zadívala přimhouřenýma očima na kořeny jednoho stromu a potom zrychlila. „Jdu pozdě. Máma se bude zlobit, když přijdu domů za tmy.“

„Ale my tě přece doprovodíme!“

„Přesně tak. Až ke dveřím. A omluvíme se za tebe!“

„Omlouváme se, paní Odili. Musely jsme oslavit narozeniny vaší dcery a to prostě nejde stihnout za dvě hodiny. Ještě k tomu, když jsme musely slavit dvakrát kvůli Grimmoor.“

„Když uslyší, že tam s námi byl nějaký podivný kluk jménem Grimmoor, tak už mi nikdy nedovolí jít do lesa!“

